
El Diacrític | Jordi Martí Font | Actualitzat el 12/12/2016 a les 07:00

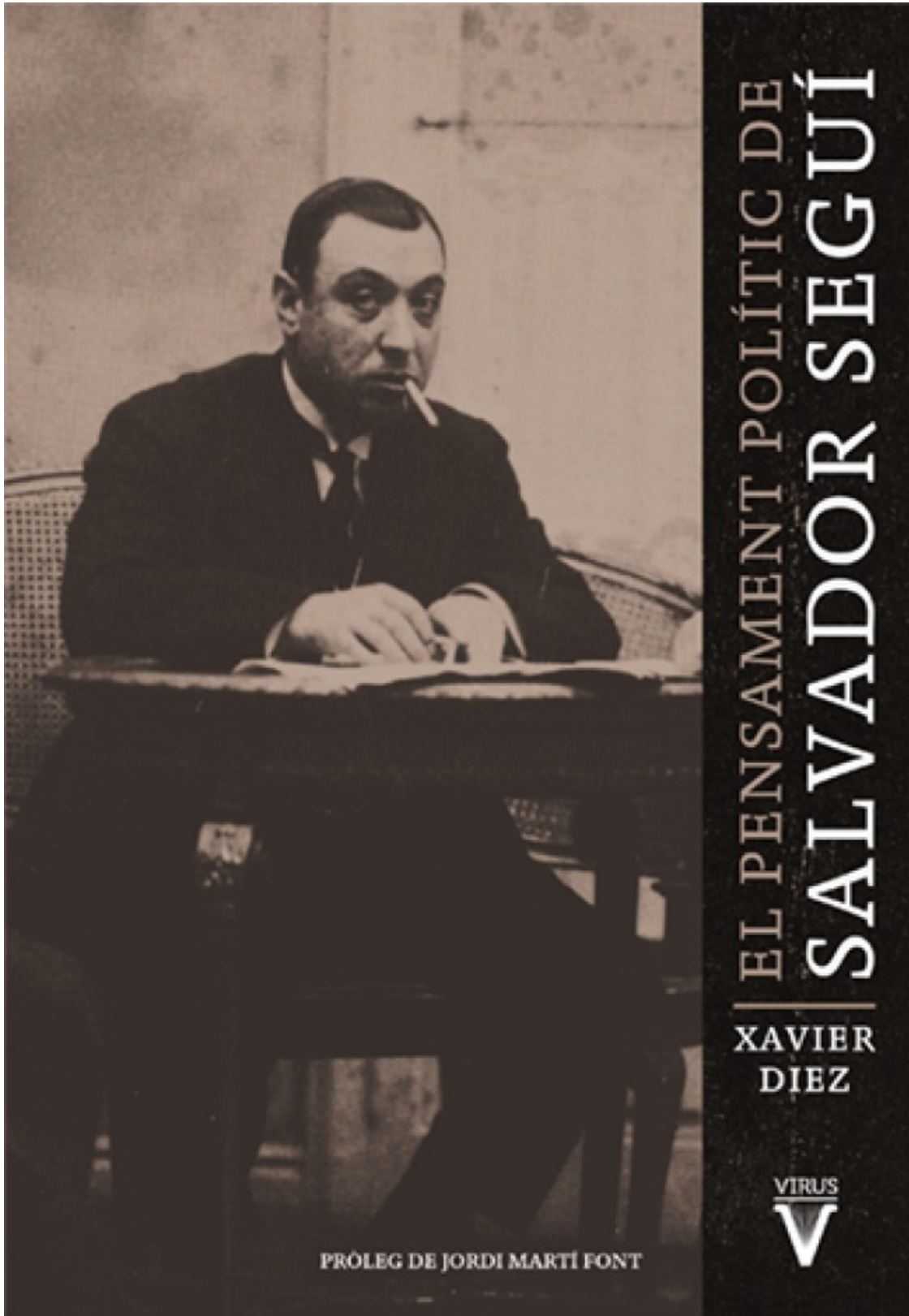
?Salvador Seguí, pensador i pràctic de l'anarquia

Jordi Martí Font celebra en aquest article les aportacions de l'última obra de l'historiador Xavier Diez sobre la figura i pensament de Salvador Seguí, el Noi del Sucre | «En un país que entengués d'on ve i on vol anar, fins i tot des d'uns moviments socials i des d'uns sindicats que s'emmirallen sovint en un personatge com el Noi del Sucre, se'n tindria un coneixement ampli»

Salvador Seguí, el Noi del Sucre. Dirigent de la CNT, anarcosindicalista, líder indiscutible -però discutit- de les esquerres catalanes i ibèriques, revolucionari, pragmàtic, activista i home d'acció. I, esperem, a partir de la publicació d'*El pensament polític de Salvador Seguí* de Xavier Diez que acaba de publicar Virus Editorial i al qual em van convidar a fer-hi el pròleg, també teòric llibertari de primera fila, màxim pensador i organitzador, tot i que mai sol, d'un dels projectes i realitzacions socials més singulars que Europa i el món sencer van acollir entre el darrer terç del segle XIX i el primer del XX: la construcció d'un nou món sencer basat en els principis de llibertat, igualtat i fraternitat... portats a les seves màximes expressions; o, parlant en plata, la construcció d'una societat llibertària que va arribar a veure possible avançar cap a l'anarquia. Sense cap mena de dubte, la més important aportació catalana -i no només- a la història de la humanitat.

Les múltiples revolucions que aquest tros de món va viure (entre el Congrés Obrer de Barcelona i les barricades de 1937 a la mateixa Rosa de Foc) van tenir pensadores diverses, persones que van escriure allò que calia fer i que alhora ho van provar de fer, que van unir en les seves persones pensament i acció i sovint se'n van sortir. I Seguí n'era una d'elles, una de les que de forma més eficient ho va fer. Desgraciadament, però, fins al dia d'avui, unes formes quadrades i compartimentades de veure el món i d'analitzar-ne el passat li han negat, al costat de la seva evident vida d'acció, de revolucionari sindicalista, la consideració que mereix també com a pensador. I aquí tenim un dels més evidents encerts del treball de l'historiador Xavier Diez, la voluntat clara i diàfana d'explicar i fer accessibles els pensaments, les teories i els arguments explícits i implícits que s'inclouen en l'obra de Seguí, de situar la seva figura, també, en la llista dels grans pensadors filosòfics i polítics d'aquest tros de món.

Salvador Seguí no és un personatge completament desconegut per a un ampli grup de persones d'aquest país. A molta gent li sona el nom i, sobretot, el sobrenom de Noi del Sucre amb què se'l coneix, però ben poca d'aquesta mateixa gent a qui li sona el nom coneix alguna cosa sobre ell més enllà del seu lideratge a la CNT, alguna imatge esparsa o determinades cites seves que han fet més o menys fortuna.

En un país que entengués d'on ve i on vol anar, fins i tot des d'uns moviments socials i des d'uns sindicats que s'emmirallen sovint en un personatge com el Noi del Sucre, se'n tindria un coneixement ampli, se'n coneixerien anècdotes i posicionaments, imatges de cos i de perfil, la vida i els miracles. Hi hauria un accés normalitzat a qui més bé pot simbolitzar la consecució de la jornada de vuit hores a partir de la vaga de la Canadenca, per exemple.

Avui, al 2016, Seguí ni ha estat estudiat a fons pel que fa al seu desenvolupament vital, ni n'han estat el seu pensament i la seva acció. Les aproximacions biogràfiques que jo mateix he llegit sobre el personatge avui en dia només es poden aconseguir en llibreries de segona mà, a través de llibres descatalogats com els de Huertas Clavería o Manuel Cruells, per no parlar de l'*Apòstols i mercaders* de Pere Foix, autèntica peça de col·leccionista. A la resta de llibreries s'hi pot trobar, ara i no fàcilment, la traducció catalana de la seva novel·leta *Escuela de rebeldía*, la vida de Juan Antonio Pérez Maldonado, a Edicions El Junc i amb pròleg d'Emili Cortavartre, o l'edició castellana feta per la CGT el 2004; així com diverses aproximacions biogràfiques com la d'Isidre Molas a *Les arrels teòriques de les esquerres catalanes*; ressenyes en obres generals sobre anarquisme o moviment obrer; i *Apóstoles y asesinos*, una magnífica biografia novel·lada escrita per Antonio Soler apareguda fa poc.

Però on potser més es nota la desídia general pel que fa a l'estudi de la vida i obra de Seguí és en la institució universitària. Des d'aquesta institució, la recerca seria bàsica per tal d'aclarir punts foscos o desconeguts de la biografia del Noi que faria possible després opinar, debatre, confrontar i establir visions coincidents o dissidents sobre un dels personatges polítics, entenenent aquest qualificatiu en tota la seva amplitud, més destacats de la primera meitat del segle XX als Països Catalans i a l'Estat espanyol. Si tinguéssim una universitat com cal, la seva vida, obra i pensaments haurien estat estudiats, debatuts, se n'haguessin escrit tesis doctorals i fet congressos, s'haguessin generat controvèrsies més o menys públiques i el personatge hagués guanyat profunditat amb les diverses visions desenvolupades.

Salvador Seguí

Xavier Diez reconeix aquestes mancances pel que fa tant a primeres fonts investigades sobre Seguí com a la bibliografia de què ara mateix disposem. L'autor fa un repàs en profunditat a les fonts bibliogràfiques que ell mateix fa servir al llarg del llibre i en destaca les mancances evidents, alhora, però, que deixa clar amb la seva obra que aquestes dificultats, com qualsevol altra, són

només conseqüència de no posar-s'hi. I, ho hem de deixar clar des del principi, Diez s'hi ha posat i se n'ha sortit.

La publicació d'aquest llibre podem afirmar que omple un buit evident a nivell biogràfic malgrat que aquesta no sigui la seva aportació més destacada. El volum conté una biografia de Seguí que, tot i que esperem que no sigui la definitiva, sense cap mena de dubte passa a ser la biografia del dirigent sindical més completa de què gaudim ara mateix. Serà, doncs, sense cap mena de dubte, la biografia referencial dels propers anys als Països Catalans. Per això és d'agrair que a banda de tenir tremp literari no sigui només una biografia lineal, ja que aporta diverses fonts per a la seva construcció i ofereix un panorama de context que aclareix moltes coses.

És clar, doncs, que aquesta biografia serà la nostra biografia de Seguí, la que omplirà el buit evident que els moviments socials teníem fins ara a l'hora d'accedir a la vida del Noi del Sucre, de saber què va fer aquell llibertari de qui tenim penjat un pòster que vam trobar no sabem on, qui era, en definitiva, aquell líder obrer, aquell lluitador social, aquell anarquista, que molt diversos moviments de lluita d'avui en dia reivindicuem com a referent.